

Бог і Україна

Тетяна Майданович

Подумаєш: кінець доріг-тривоги
І припадеш до слова "Україна".
І раптом зриш, уклякши на колінах,
Як понад ним могутньо сяє БОГ.
Насправді це Його - оця нетлінна
Земля прекрасна, рідний отчий край.
Оця в червоних кетягах калина -
І знак, і спогад про блаженний Рай.
Живлющий спогад - пий і ще бажай! -
Переведе крізь полум'я страждань.
Прорвавшись над червоних зим пожари,
Пропалюючи серцем смертні хмари,
Ідуть на білий цвіт і дух калини
Малишко, і Сосюра, і Тичина,
Кричевський... І Косинка... І Довженко...
Луценко... Стус... Тютюнник... Симоненко...
Всі, хто долав у серці біль і муку,
ГУЛАГ, байдужність, голод і наругу...
Ідуть на білий цвіт і дух калини -
На світлий милий образ України,
Над власне "я" розчахнуті серця -
Так дивно люблять у ділах Творця...
Випалюючись від оман нечистих,
Ідуть все далі по шляхах тернистих.
Подумають: кінець доріг-тривоги!
І припадуть до слова Україна...
І раптом зрятъ, уклякши на колінах,
Як - понад ним! - потужно сяє БОГ.
Вкраїна - нитка у Його Покрові,
Лише ковток Безмежної Любові.